

Water in de hoofdrol

Water brengt gevaar, van dodelijke beesten, van slechte mensen, of van zichzelf, als destructief natuurelement. Veel water-speelfilms zijn van slechte kwaliteit, juist doordat dit genre zo uitlokt tot goedkope sensatie. Maar gelukkig zijn er ook goeie waterfilms. Zoals deze acht.

77 jaar oud) die anderhalf uur lang in totaal zo'n twintig woorden spreekt, maar intussen wél een avontuur beleeft van een maritieme angstaanjagendheid van de buitencategorie. Een combinatie van averij, noodweer en nog andere tegenslag, ergens in de Indische Oceaan; met een afloop die tot letterlijk de allerlaatste seconde onzeker blijft.

Een op sommige punten vergelijkbaar avontuur, maar dan over 'een jongen, zijn boot én een Bengaalse tijger', is *Life of Pi* uit 2012. Gemaakt door Ang Lee en eerder een magisch sprookje dan beklemmend realisme, is ook dit een film die u niet snel zult vergeten. En die niet

bij Saint Tropez – in een verhaal dat niet alleen veel verleidelijk water laat zien, maar dat ook een mooie schets geeft van een tijd van verwarrende vernieuwing op verschillende fronten, zoals seks en (huwelijks)moraal. En dat er in het laatste halfuur nog een dimensie bij krijgt, als overtuigende policier. Intussen in alle kleurenpracht digitaal gerestoureerd, en net als alle overige genoemde films te koop op dvd met Nederlandse ondertiteling.

Dat laatste komt ook van pas bij *Het mes in het water*, van Roman Polanski uit 1962. Die is vooral bekend van de films die hij maakte in Engeland, Frankrijk en

Een (goeie) waterfilm waar óók veel in te lachen valt, die zijn er niet veel. Vandaar dat in elk geval *The Life Aquatic with Steve Zissou*, uit 2004, hier niet mag ontbreken. Een maritiem-wetenschappelijke komedie, losjes geïnspireerd op leven en werken van Jacques Cousteau. Met in de alledominerende hoofdrol Bill Murray, zoals we hem normaal gesproken kennen: onmogelijk, egocentrisch, asociaal – én permanent hilarisch. In een film die ook leuke extra's biedt voor liefhebbers van David Bowie-songs.

Wat tot slot evenmin mag ontbreken, is *Waterworld* uit 1995. Een film met

Piratenfilms zijn vooral iets van vroeger, ze speelden zelf ook meestal in een ver verleden (of in een fantasie- of jongensboekenwereld). Maar intussen beleeft het genre een nieuwe bloeitijd, ingegeven door de harde werkelijkheid van nu, zoals voor de kust van Noord-oost-Afrika. In 2012 maakte regisseur Tobias Lindholm uit Denemarken al *Kapringen/A Hijacking*, zonder meer een uitstekende film. Maar de hoofdprijs gaat hier naar *Captain Phillips*, uit 2013, van regisseur Paul Greengrass

met in de titelrol Tom Hanks. Een zee-thriller van de bovenste plank, naar het verhaal van een waargebeurde kaping.

Slecht volk schuilt ook ónder water, sinds de uitvinding van de onderzeeër. Voor liefhebbers is er natuurlijk *Das Boot* uit 1981. Maar voor wie moeite heeft met het identificeren met een Duitse U-boot-bemanning uit de Tweede Wereldoorlog, is er gelukkig een alternatief: *The Hunt for Red October* uit 1990, naar een boek van Tom Clancy, met Sean Con-

nery als Sovjet-duikbootkapitein die (misschien) naar het Westen wil overlopen. Niet alleen een knapgemaakte en onderhoudende film; maar ook hier weer actuele relevantie, nu het Westen zich opnieuw geconfronteerd ziet met een bekoelde relatie met Rusland.

Schipbreuk is iets verschrikkelijks, ook in een verhaal over maar 'één man en zijn boot', zoals *All Is Lost* uit 2013. Een film met ook maar één rol, gespeeld door Robert Redford (ten tijde van het filmen

alleen duidelijk maakt hoe bedreigend het water van de zee kan zijn, maar die ook laat zien hoe adembenemend mooi en indrukwekkend de oceaan op zijn best kan zijn.

Naast zeewater is er ook binnenwater, centraal element in twee kwaliteitsfilms van (ruim) een halve eeuw terug. *La Piscine* is een Franse film uit 1969, met in de hoofdrollen Alain Delon en Romy Schneider. Alles draait hier om een zwembad, van een mooie rijkeluisvilla

Amerika. Maar wat niet iedereen (meer) zal weten, is dat Polanski tot 1964 films maakte in zijn toen nog communistische geboorteland Polen. En dat zijn debuutfilm ook nu nog steeds de moeite van het kijken waard is. In zwart-wit gefilmd in het merengebied van Mazurië in Noordoost-Polen, is dit een psychologische thriller van 'artistieke' allure in de beste zin van het woord. Met als centrale verhaallijn een onverwacht verlopend zeilweekend van een welgesteld echtpaar dat eerder een liftende jongeman heeft opgepikt.

een onverdiend slechte reputatie, die vooral is veroorzaakt door de dramatisch uit de hand gelopen productiekosten. Maar dit is dé ultieme waterfilm, want het verhaal speelt zich af in een post-apocalyptische toekomst waarin de hele aardbol onder zeewater is komen te staan. En het is ook een goedgemaakt verhaal, dat vooral naar het einde toe steeds meer reliëf krijgt. Met niet alleen een (helden)-hoofdrol voor Kevin Costner, maar ook een prachtige en op het lijf gesneden schurkenrol voor Dennis Hopper.